

НАШЕТО БУДУЩЕ

АБОНАМЕНТЪ:

за година 50 лева.

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ за ХРИСТИЯНСКА ПРОСВЕТА и ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращат до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ — Шуменъ
улица В. Левски или печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“.ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
по споразумение.

БРОЯ 1 левъ.

Смисълъ въ днешната мода.

Като гледаме облеклото на днешната жена — гражданка, то се очудваме на това неслучайно подражаване на всички „модерно“, което иде от Парижъ, и на неволно трѣбва да се замислимъ: какъвъ е смисълътъ на днешната мода, каква целъ преследва, гони съ нея и заслужава ли критика, да не ѝ се отсече, ако я намѣримъ, че е неморална и нехигиенична?

Споредъ нашето скромно мнение, днешната женска мода въ облекло, въ прическа на косата, въ гримиране на лицето, въ пр. гони единствената целъ — да привлече вниманието на младата, по-красива и по-чарователна за очите на мъжете. Въ това свое желание днешната жена не се спира предъ нищо: къси рокли до талията, голѣми деколте, рокли безъ ржкави, стригани коси, червени устни, изомилна пудра, помада и пр. И въ всичко това съ свѣткавична бързина се разпространява между женския свѣтъ. . .

Екоаква суетностъ, какво робско одражание! Никакъвъ разжсъкъ, че облеклото на жената трѣбва да служи за запазване на здравето и отъ простуда не влиа въ работата. Мода и хигиена — това сж две несъвѣстими понятия и нашитѣ дами не си даватъ сметка за действията си, цомътъ сж сж позволени и инайтъ отъ центъра на разврата Парижъ.

Обаче, нека знае жената, че свѣтътъ уважава не суетната, авае куклата жена, а скромната. По-сериозната жена, истинска по-добра негова другарка, пестенатива домакиня и възпитателка сж-на децата. Ето, прочее, къмъ какъво трѣбва да се стреми днешната девица, която мисли за ладъ-бродото на семейството си, на до-зачията си, на държавата си. Колко пари се даватъ за скж-натати и нетрайни женски рокли, колко колко голѣмо мито се плаща на-за тѣхнитѣ платове, когато облеклото на жената може да оже по-скромно, отъ платове изработени отъ български фачи-брики, чрезъ което ще заси-вѣлимъ нашето, родното произ-водство. Кжде остана харак-терната черта на нашата бъл-гарска — скромността, честно-ста, пестеливостта? Днеш-ната българка задмина въ всич-ко и своята учителка — фран-цузкойката. Печално, но фактъ е горчивъ фактъ е. Днесъ скром-ността е погребана, унижена ме-честността е за подигравка... Развратъ и поквара морална — по-ето кое се шири навредъ. И од-женската мода допринася мно-хго за това морално падение на-до-жената, особено въ голѣмитѣ ни градове. Днесъ всички бър-затъ да живѣятъ день за день ва, охолно, весело, безгрижно. . . Днесъ никой не мисли за у-ей-решния день. И за това кон-статирваме, че всичко у насъ отива отъ развала къмъ про-вала. Чести разводи, алкохоли-змъ, изграждане, венерически болести, престѣпления, само-

убийства — това е картината на днешния животъ, плодъ на голѣмата вече у насъ морална поквара, въ която голѣмъ дѣлъ има и съвременната сует-на жена.

Споредъ насъ, трудно е едно опомняне, едно отклонение отъ пътя, който ни води къмъ економическо и морално разорение. Нуждно е да се яви една българка, която, подобно на Паиси Хилендарски, да извика: „Българко, защо се срамишъ, че си такава! Обичай родното, гордей се съ него! Бжди скромна, честна, работлива, пестелива! Презирай суетната мода! Знай, че не е модата, която прави жената красива, а — нейната душа, нейното сърдце, нейната доброта като майка-възпитателка, като добра другарка и съпруга!“

Съзнае ли това свято назначение жената, колко семейни раздори ще се избѣгнатъ, колко разводи (които сега сж на мода) ще се предотвратятъ, колко нещастия и престѣпления ще се избѣгнатъ. . . И защо е това лудо напредварване въ по-голѣмъ луксъ, когато животътъ е тъй непоносимъ, когато има толкова хора

„Трагедията на Лиза.“

Има писатели, които разра-ботватъ безобидни, леки теми. Целта, която слагатъ предъ себе си тия писатели, е много скромна. Да поразвлекатъ чита-теля, да го накаратъ да се посмѣе съ тихъ, добродушенъ смѣхъ или да му дадатъ нѣкое хубаво, правдиво описание на природата или човѣшкото общество.

Но има и друга категория писатели, които влагатъ по-високо, по-идейно съдър-жание въ книгитѣ си и се явя-ватъ като пламенни борци за правда, за свѣтлина, за исти-на, перото на които е, както казва поетътъ, мечъ, а ми-сълъта имъ — свѣтковица.

Когато човѣкъ чете книга отъ такъвъ писателъ, идва неволно до заключение за страшната мощъ на хубавата книга.

Така е схваналъ задачата си Клодъ Констанъ, когато е написалъ *Трагедията на Лиза*. Трагедията на Лиза, тази елегантна двадесетъ годишна мома, съ стройна и грациозна фигура, съ цвѣтуше здраве, съ здравъ интелектъ и съ още по здравъ матерински инстинктъ, съ честно и благо-родно сърдце, въ което има мѣсто само за красиви пориви и чистота, е трагедията на милиони Лизи по земята.

Тѣ всички ставатъ жертва на обществото, на общественитѣ предразсѣждци. Въ гнѣнитѣ на съвремен-ното, ужъ цивилизовано, общество се криятъ множество предразсѣждци. Единъ отъ тѣхъ, който взема живота на

около насъ, които страдатъ и изнемогватъ поради липса на най-необходимото? Какво ще оставимъ на децата си, какъвъ заветъ, когато ние днесъ сме равнодушни къмъ утрешния день?

И защо до сега нашитѣ женски дружества не се явиха публично да порицаятъ днеш-ната мода, като неморална и нехигиенична? Дали нѣматъ куражъ или и тѣхнитѣ во-дачи сж слѣпи робини на модата днесъ?

Ние мислимъ, че жената-гражданка днесъ има обширно поле за работа, полезна и смислена, и тамъ ще изпълни своя дългъ, нежели да губи времето си по шивачки, по бръснарници и по шапкарки. Всѣки сезонъ нови рокли, нови шапки! Напраздно дадени пари, печелени съ труда на мъжа. И защо е необходимо всичко това? Защо ще се харесва жената, когато веднажъ тя е харесана и омжжена? Гдѣ е смисъла на това вѣчно жела-ние да се харесва, да е желана?

Ще чакаме да чуемъ мнението на мѣстното дружество по този много важенъ, споредъ насъ, въпросъ.

А.

милиони Лизи, е предразсѣ-ждка да нѣма предбрачно осви-детелствование, както и пред-разсѣждка за лъкарска тайна. Клодъ Констанъ ги атакува съ яростъ, логика и убедителностъ.

И наистина, какъвъ е този професионаленъ моралъ, който не позволява на лѣкаря да каже на една жена: „Пазете се отъ човѣка, съ когото Ви виждамъ да дружите! Азъ го прегледахъ вчера. Той е прогнилъ отъ сифилисъ; ще ви направи окаяна; ще озлочести цѣлия Ви животъ и живота на вашитѣ деца.“

Лиза е разумна мома и преди всжпването си въ бракъ е чела книгитѣ, които третираатъ половата проблема, особено книгата на Д-ръ Дюменилъ „Половъ инстинктъ и инстинкта за размножаване“. По тия въпроси, въобще, тя има теоретични познания, които едно порядъчно момиче отъ добро семейство може да има. Бидейки годеница, тя предприема съ годеника си Гонцалесъ отъ Аржентина една екскурзия до върха Gorge de Chardon въ Алпите. Тя скача пъргаво като сърна отъ скала на скала но съ очудване забелезва, че нейния годеникъ, макаръ и младъ човѣкъ, ходи неохотно; изкачването го изморява, измжча; у него се явява желание да почива.

По тоя поводъ тя отива да се посѣветва съ Д-ръ Дюменилъ. Тя му повѣрва, съ чиста наивностъ, че у нея е силно развито материнското чувство че мжжътъ играе въ желанията ѝ второстепенно значение, а детето първостепенно, че тя била влюбена въ прочутата картина на Мурильо, пред-

ставяваща Св. Дева, която кърми Исуса.

Тя носи постоянно въ душата си тоя образъ и често си шепне красивитѣ строфи, казани отъ поета за Св. Дева:

Черквата света на трона поставя
И благославя образъ единъ
Него изкуството чисто прославя
Майката млада и нейния синъ.

И внезапно всрѣдъ тази чиста изповѣдь, тя задава на доктора въпросъ:

—Ами ако моя годеникъ е бо-ленъ и не е въ положение да ми даде дете? Нѣма ли начинъ да го заставя да ми каже истината преди брака?

За съжаление не, госпожице. Нищо повече. Даже да се установи, че годеника Ви е боленъ, нито азъ, нито другъ лѣкаръ ще Ви каже нѣкога това. Лъкарската тайна ни го запрещава.

—Даже и на годеницата?

—Даже и на годеницата!

И Лиза встѣпва въ бракъ съ едно лице, въ което сифилисътъ се намира въ третия и последенъ стадий. Тя отива въ непознатото светилище съ превързани очи, тя сподѣля участъта на голѣма частъ отъ младоженцитѣ на така нареченитѣ „културни страни“.

Д-ръ Дюменилъ не спалъ цѣла нощъ отъ мъжа.

Тая необикновена почитъ къмъ личността, изразяваща се въ лѣкарската тайна, е едно зло, разжждаващо той.

Лиза забременява отъ сифилистичния си мжжъ. Когато плодътъ въутробата е нездравъ самата бременностъ се носи тежко. Появяването на свѣта на малкия Рико Гонцалесъ едва не е коствало живота на майката.

Сифилистичната зараза е и въ кръвта на малкия Рико. Всички симптоми, всички болезнени явления, които съпровождатъ тая болестъ, сж описани последователно. Тукъ научната материя е предадена съ крайна увлекателностъ. При

„Да се свети името Ти!“

„Да се свети името Ти!“ Какъвъ отзвукъ намѣрватъ много пѣти въ душата ни тия думи! Въ голѣмитѣ минути на живота ни, въ минути, при които ни разклаща умиление, смущение, безпокойство, скръбъ, тия божествени размисления, които ни вдъхва най-хубавата молитва, звучатъ въ ушитѣ като трисвета пѣсень съ необятна красота и сила, разливатъ въ дълбочинитѣ на душата ни трѣпки отъ умилютивяване, каратъ ни да се върнемъ въ себе си правятъ ни способни да разберемъ тайната, която криятъ въ себе си толкова нѣща, да почувствуваме силитѣ, които се таятъ въ природата, въ свѣстътъ

четенето на книгата човѣкъ остава съ впечатлението, че автора на романа е голѣмъ гинекологъ и дерматологъ.

Епилогътъ на мрачната картина, нарисувана отъ Клодъ Констанъ, е следния:

Съпругътъ на Лиза умира въ лудницата безъ чувства, безъ съзнание, като последно животно.

Самата Лиза, която следъ оженването си, изживѣва цѣлата гама на човѣшкитѣ страдания-бива убита, а сина ѝ Рико, нейната гордостъ и отрада, представлява жалка човѣшка развалина. Авторътъ ни дава картината на неговото състояние:

„Единъ прислужникъ буташе количката, въ която седѣше единъ 15 годишенъ младежъ, дошълъ да търси лекъ за болестъта си въ Пфефер-Рагатиинскитѣ серни бани. Този младежъ бѣше Рико Гонцалесъ. Той бѣше наследилъ не само аржентинскитѣ милиони на баща си, а още и неговата страшна болестъ. Той не можеше да се научи да ходи, нито можеше да говори, а само фѣфлѣше, защото спирохетата бѣше унищожила вече небцето му“.

Когато рисува мрачната картина на днешното „гнило общество“, Клодъ Констанъ развива стихийна мощъ. Той се явява и като голѣмъ апологетъ на пасифизма. Казаното противъ войнитѣ е красноречиво, убедително и правдиво.

Павелъ Анастасовъ

Б. Р. Отъ г-на Анастасова ще имаме случая да напечатимъ въ следнитѣ броеве още нѣколко такива статии—рецензии върху творби на знаменити автори. Разглеждатъ се проблемитѣ за брака, възпитанието на младежъта, лъкарската, адвокатската и др. професионални тайни. Засѣгатъ се въобще въпроси, които живо възбудватъ всѣки мислящ човѣкъ.

ни, въ гробницитѣ, въ чувствата ни, и да внимаваме да не осквернимъ светилището на сърдцето си нито да подхвърлимъ светинята си на псетата. Тогава слушаме всичко до възтѣва Божията святостъ, природата и човѣка, дървесата и животнитѣ, слуша мѣ всичкитѣ твари да хвалятъ Господи. Достойно и праведно е да хвалимъ Бога, „Който е неизлаголанъ, необятенъ, невидимъ, непонятенъ, вѣдашенъ и неизмѣненъ, до Го хвалимъ за всичко, което знаемъ и което не знаемъ.“

Кои уста ще могатъ да възпятъ Божията светостъ? Нека всички да възпѣт, да викне, да хвали

не, нека кажете трисветата
тѣсень, нека Го похвали
всичко: волѣтъ, камилата,
славейтъ и орелѣтъ, всич-
ко нека вземе участие въ
божествениятъ концертъ,
като тѣ, вика, кликва и
казва: „Светъ, светъ, светъ
Господъ Саваотъ, пълна е
земята съ славата Му!“ И
снѣтъ, и цѣтъ, и роса не-
ка възвестятъ Божията
слава, нека похвалятъ све-
тото Му име!

Но, преди всичко, нека
човѣкътъ да освети името
Му. „А се свети името
Ти!“ Да се освети! Да се
освети въ мислитъ и чув-
ствата ни, въ настроения-
та ни, въ мечтитъ ни, въ
желанията и копнежитъ
ни, въ мислитъ и дѣлата
ни. Да се освети, когато
сме здрави и кога боледу-
ваме, когато сме богати
и кога бедни, когато сме
млади и когато остарѣемъ
когато сме съ други и ко-
га сме сами, когато изби-
раме и когато изоставя-
ме, когато чуваме нѣщо и
казваме нѣщо, когато въз-
вѣлимъ по жизнения нѣтъ
пѣтъ, който, както казва
единъ ученъ, „е посипанъ съ
отломки отъ всичко, що
пожелалихъ да сме, отъ
всичко, що можалихъ да
станемъ“, и когато уни-
ваме. О! Колко трѣбва да
бъдемъ свети и въкога
свети, на всякоже свети,
въ всяка наша минута, въ вся-
ко наше движение въ вся-
ка проява на живота ни
да осяваме светостта,
която съществува въ насъ
и у другитъ, въ известни
минути и състояния, въ
сношенията ни, въ възбу-
жденията ни, въ възкитъ
ни, въ отговорноститъ ни,
въ работата ни, въ болки-
титъ ни, въ старанията ни,
въ опасноститъ, въ изоби-
ленитъ ни, въ похвали-
титъ ни.

За тази наша светостъ
се е молилъ самъ Господъ
презъ нощта на агония-
та си. Призовалъ Небе-
ния си Отче да освети
човѣцитъ чрезъ истината
да ги пазитъ въ името Си.
„Отче, освети ги чрезъ ис-
тината“. „Опази ги въ
името Си“. И „за тѣхъ
Той пожертвувалъ Себе Си“
за да бъдатъ и тѣ наис-
тина осветени.

Превелъ: И.

Майка и дете.

„Създай у детето нави-
ци за подражание.“

Колко често и истински си
се радвала, мила майко, като
гледашъ какъ детето ти под-
ражава нѣкому? Колко често
си се чудила на твоето малко
момиченце, което пазитъ, грижи
се, говори, пѣе, плаче и се
смиѣ надъ своята малка кук-
личка?..

Наблюдавала ли си трудолю-
бивитъ зидари, които отъ ча-
кълъ, пѣськъ и циментъ из-
дигатъ чудни здания? Това не
е ли ти напомняло, че и ти отъ
твоето малко детенце трѣбва
да създадешъ единъ достоенъ
човѣкъ? Нали си се убедила,

че всѣко дете има своята сво-
еобразна подбуда, за да се
занимае съ каквото и да било?
И ти достатъчно ли си прос-
вѣтена, за да отговоришъ на
неговитъ нескончаеми въпроси:
Това защо е така, онова
иначе? — Защото то търси,
иска да узнае разумната при-
чина на всѣко съществуване
и действие.

И тази потрѣба у него да
знае, самъ да направи, ти трѣб-
ва да направлявашъ въ ней-
ния истински пѣтъ още отъ
самото начало. Когато купу-
вашъ играчки за своето дете,
гледашъ ли да бждатъ тѣ така
пригодни, щото то да може
веднага да почне работа? де-
тето не трѣбованико да стои
безъ работа. Неговото заня-
тие, игритъ му, не трѣбва да
бждатъ еднообразни. Макаръ
и дребни, дѣтски, да сж тия
занятия, тѣ трѣбва да бждатъ
винаги богато разнообразни.
Еднообразието уоива творчес-
кия духъ у детето. Ти, майко,
имашъ ли нуждното търпение,
радостно чувство и обичъ къмъ
своето дѣте, за да го оставишъ
свооудно, то само, да извади
заключение отъ своята игра?

Не забравяй сжщо, че май-
ката не е само една външна
зрителка и ръководителка, за
да се развие детето тѣлесно.
Тя е сжщевременно и първата
богопризвана учителка и възпи-
тателка на детската душа. Как-
то съ майчиното си млъко тя
дава първата храна, необхо-
дима, за да има животъ дете-
то, така тя трѣбва да следи,
да храни и направлява игри-
витъ прояви на детския духъ.
Мекиятъ възкъ на детската
душа получава първия отпеча-
тъкъ отъ майчината ржка.
Майката е, която ще събуди
спящитъ още у детето поня-
тия за добро и възвишено
чрезъ своя примѣръ, чрезъ
живота, що сама води. Знай,
майко, че ти си, която ще съз-
дадешъ добри или лоши на-
вици у своето дѣте. Понятията
за редъ, чистота, икономия,
работа, честъ се зараждатъ и
развиватъ тукъ. Тукъ нами-
ратъ тѣ своя траенъ фунда-
ментъ.

Отъ немски: Сн. Д-ръ Панайотовъ.

Бележки.

Почитѣта и уважението въ на-
шя животъ като че все по-мече
се губятъ. Християнски свѣтъ ви-
наги, презъ всички вѣкове, се е
носилъ съ особено непринудено
олагоговѣние и почитъ къмъ цър-
ковнитъ учители и проповѣдници,
къмъ свещеницитъ, и особено къмъ
най-големитъ оратя въ Христа, къмъ
епископитъ, примсницитъ и апо-
столитъ. Владичитъ се посрещатъ
винаги като хора, които сж обле-
чени съ властъ. Всѣки знае, че мо-
же и да не се подчини на тази
властъ, но несъмнено, изправенъ
предъ владиката, се изпълва съ
чувство на уважение, и млъква.
На гола неволно подчинение се под-
даватъ и нехристиянитъ.

Двама митрополити пжтватъ съ
влака. Единиятъ седи въ купето, а
другиятъ стои правъ на вратата.
Разговарятъ се. Влиза господинъ
важенъ, надутъ, бѣбривъ, наха-
ленъ. Съда безъ церемонии въ ку-
пето. Не поздравява никого, защо-
то билъ нареденъ представителъ,
а пъкъ отъ народниятъ представи-
тель нѣма по-голямъ човѣкъ въ
България. Седналъ народниятъ
представителъ въ купето и се раз-
викалъ по адресъ на стоящиятъ
Митрополитъ: „Ей, попе, попе, как-
во си се изправилъ като свѣщъ на
вратата? Нѣмаме нужда отъ свѣщи
въ трена!“ Другитъ пжтници му
обърнали внимание, че има предъ
себе си владичи. Това не напра-
вило особено впечатление на „пред-
ставителъ на българския на-
родъ“. Той продължилъ да си бж-
де нахаленъ.

Вестникътъ, който съобщава то-
зи скръбенъ случай, припома ед-
на случка изъ руския животъ.

Ще пжтватъ отъ едно село вла-
дика и Окол. Началникъ Владиката
се прощава съ селенитъ и не бжр-
за да се качи на колата си. Окол.
Началникъ съ своята кола, която
е отподире, бжрза, и вика на своя
кочешкъ: „Карай напредъ! Напредъ
Немога да чакамъ азъ този козелъ
цѣлъ день!“ Владиката чулъ тия
думи, доближилъ началника, сло-
жилъ ръката си на рамото му и
казалъ спокойно: „Такива козли
каго мене има въ Русия само три,
а такива осли като тебе има съ
хиляди“. Достоеенъ отговоръ!

И въ България въ ново време
такива се навждатъ твърде много!

Ески Джумайското Православно
братство подарило на новопостро-
еното градско читалище една вели-
колепна картина, която представя
И. уса Христа, вързанъ о стълба
при предаването му отъ Пилата.
Картината оаче не била поставе-
на въ Читалището, а въ стаята на
разсилния. Почитъ и благоговѣние!

ХРОНИКА.

Въ четвъртъкъ, 30 яну-
ари, биде отпразднуванъ ро-
ждения день на любимия отъ
народа нашъ Царъ Бориса. Въ
църквата „Св. Възнесение“ въ
Шуменъ биде отслуженъ тър-
жественъ молебенъ, на който
Окр. управителъ г. **Рашковъ**
каза хубава речъ. Следъ това
Началникътъ на гарнизона
поздрави войсковитъ части,
които после минаха въ цере-
мониаленъ маршъ. Църквата
бѣше препълнена съ гражда-
ни, учители и ученици.

Утре, 3 того, въ цѣла Бъл-
гария, по инициатива на Ми-
нистерството на Просвѣта,
ще се отпразднува отъ уче-
ници, учители и гражданство
50 год. отъ смъртта на **Лю-
бенъ Каравеловъ**. Наредъ
съ **Хр. Ботевъ**, Каравеловъ
е единъ отъ най-дейнитъ и
най-ярки апостоли на Освобо-
ждението. Отдалъ цѣлата си
душа на родината, навредъ
той е билъ буденъ стражъ на
национално съзнание и неумо-
римъ борецъ за свободата
Вѣренъ и вдъхновенъ битопи-
сателъ, Любенъ Каравеловъ
написа редица спомени, етно
графски описания и даде мно-
го повести изъ нашия животъ,
въ които посочи правилния
пжтъ на развитие на българ-
ската белетристика. Така той
се утвърди като народенъ бу-
дителъ, общественникъ и кни-
жовникъ, посветилъ цѣлъ жи-
вотъ на българскитъ идеали.
Заради това нека всѣки бъл-
гаринъ има дълга да даде по-
читъ утре къмъ паметта на
заслужилия българинъ.

Сутринта ще има въ дветъ
църкви въ града за него па-
нихида. Отъ църквитъ ще има
шедствие, начело съ военната
и гимназиялна музика и пор-
третитъ на покойния до чит.
„Арх. Михаилъ“, кждето ще
се даде забава съ сказка отъ
г-нѣ **Илия Краевъ**. Всички
номера отъ забавата ще бж-
датъ въ националенъ духъ.
Накрай ще се даде отъ шу-
менския градски театъръ сце-
нката: „Дѣдо Любенъ и Хад-
жи Генчо“ отъ Л. Каравеловъ.
Входъ за граждани 10 лева,
за ученици 5 лева. Отъ полу-
ченитъ суми ще се постави
въ София бюстъ на Караве-
лова.

На 2й того, довечера, офи-
церитъ отъ 7а дружина устрой-
ватъ въ Военния клубъ голъ-
ма **пжтна** вечеръ съ най-
разнообразна програма. Покан-
ватъ се всички зап. офицери
отъ пехотата и др. род. орж-
жие да я посетятъ. Свири стру-
ненъ оркестъръ. Начало 9½
часа вечертъта.

Учителскиятъ съветъ при
Образовата прогимназия въ
града изказва благодарностъ
на ония граждани, които сж
приели и дарили коледаритъ
ученици отъ сжщата прогим-
назия, ръководени отъ учите-
литъ г-жа Краева и г-нѣ Би-
беровъ. Събраната сума 1500
лева е внесена за трепезария-
та при прогимназията.

Благодари сжщо и на уче-
ничката Бети Бежерано за по-
даренитъ 50 лева за трапеза-
рията.

Едно хубаво начинание,
Въ с. Касапаръ, Шуменска
околия, по инициативата на
учителитъ и други лица отъ
селото, е открита безплатна
трепезария за ученицитъ отъ
прогимназията (за сега се да-
ва само утринна закуска, а ка-
то порастне фонда, ще се да-
ва и обѣдъ).

Срѣдствата за трепезарията
сж отъ волни пожертвувания
на селенитъ.

Каква благородна инициати-
ва. Какъвъ плюсъ въ живота
на селото! Каква мила карти-
на е да гледашъ децата на цѣ-
ло едно село наредени на об-
ща утринна закуска.

Съобщава свещ. М. ПОПОВЪ.

Получи се въ редакцията
следното писмо отъ с. Балджи-
Омуръ, Поповско.

Въ брой 96 на в. „Шумен-
ски вѣсти“ е дадено мѣсто на
една дописка отъ анонименъ
писачъ, за освещаване на
новопостроената ни училищъ
на сграда. Между дру-
гото въ дописката непре-
дизвикано е засегнатъ енор-
ни свещеникъ Христо Станевъ.
Обвинява се, че държалъ речъ,
която била направила тягостно
впечатление на слушателитъ,
защото се билъ нахвърлилъ
върху родното ни училище.

Мислехме да не отговаряме
на тоя страховецъ, който се
крие задъ псевдонима „Балд-
жи-омурець“, защото послед-
ния не заслужава тая честъ, но
за уяснение на въпроса предъ
сжда на общественото мнение,
дължимъ да заявимъ следното:

Речъта на свещеника ни
Христо Станевъ бѣше много
добре обоснована и произне-
сена съ въодушевление. Съ

свойственото си красноречие
той можа веднага да прикове
вниманието на присжтствующи-
цитъ. Високопучително бѣше
словото на свещеника ни. По-
ради това всички присжт-
ствующи останаха особено до-
волни. Предоволенъ остана
отъ тая речъ и Председателя
на Постояната комисия г. Сил-
вестриевъ, който предъ насъ
стисна горещо ръката на све-
щеника ни и го поздрави съ
думитъ: „Поздравявамъ те,
отче, съ хубавата и високо-
назидателна речъ, която произ-
несохте.“ Освенъ това г. Сил-
вестриевъ каза хубави думи
за свещеника ни и въ дветъ
си високопучителни речи.
Публично лѣже анонимния пи-
сачъ, че уважаемиятъ г-нѣ
Силвестриевъ билъ предизви-
канъ и говорилъ противъ тѣй
хубавата и добре произнесена
речъ отъ свещеника.

И ние не можемъ да си объ-
симъ какво ще може да се
възрази срещу единъ зовъ на
църквата, когато последната
иска да се облагородятъ и
облаготворятъ научнитъ зна-
ния съ вѣрата. Ние християни-
тѣ, родителитъ на децата, го
искаме това. Разберете най-
после.

Това не е фронтъ срещу
нѣкого, приятелю, а изпълне-
ние на общественъ дългъ.

А колкото се отнася рабо-
тата за ръсенето на учебнитъ
стаи то се извърши чинно и
благоговѣйно отъ енорийския
ни свещеникъ Христо Станевъ.
На „Балджи-Омуреца“ отъ
„Шуменски вѣсти“ може да не
е било приятно да се ръсятъ
станитъ, но той него пита, а из-
пълни своя служебенъ дългъ
акуратно.

Че анонимния писачъ отъ
„Шуменски вѣсти“ лѣже най-
безсъвестно, читателитъ ще
разбератъ отъ обстоятелство-
то, че неговата дописка съ-
помѣства въ единъ листъ
чрезъ който постоянно се хули
св. ни Църква и нейнитъ слу-
жители.

За група присжтствующи на
тържеството, Касиеръ-Дѣло-
водителъ на Кр. Кооперация
„Напредъкъ“ въ село Балджи-
Омуръ, Поповско:

25. I. 1929 год.

Иовчо Сл. Шерковъ.

Дирекция на постройкитъ за водоснабдяването на безводния
Дели-Орманъ гр. Шуменъ.

Обявление № 54

Съгласно обявление № 15, публикувано въ Държавенъ
вестникъ брой 242 отъ 26. I. 1929 год. на 6 февруарий т. г.
понеделникъ въ дирекцията ще се произведе търгъ съ тай-
на конкуренция за отдаване на предприемачъ изсичането на
следнитъ изключени отъ обекта на горското стопанство гори:

1) Сѣчището „Баиръ-тарла“ отъ около 450 декара въ
землището на с. Гюллеръ, Ново-Пазарска околия. Прибли-
зителна стойностъ—270000 лв. Залогъ за участие въ търга
27000 лв.

2) Сѣчищата „Каршията“, „Харманлъка“, „Тютюнлюка“
отъ около 270 декара въ землището на с. Гюллеръ, Ново-
Пазарска околия. Приблизителна стойностъ 135000 лв. Залогъ
за участие въ търга—13500 лв.

3) Сѣчището „Амзаджи кула“ отъ около 400 декара въ
землището на Дайранларъ, Ново-Пазарска околия. Прибли-
зителна стойностъ—200000 лв. залогъ за участие въ търга—
20000 лв.

Предложенията ще се приематъ до 16, часа следъ което
никакви предложения не ще се взематъ подъ внимание.

Тържнитъ книжа сж на разположение на интересующи-
тѣ се всѣки работенъ день въ Дирекцията и въ Гюллер-
ското Общинско управление.

Всички разноси, като публикация, гербъ и др. сж за
сметка на предприемача.

гр. Шуменъ, 29. I. 1929 год.

Отъ Дирекцията.